Kottippäi

Pyhämaan seurakuntalehti 10/2011

”OLETKO SINÄ KRISTUS, JUMALAN POIKA?”

Uhrikirkon pohjoisseinän kolmas kuva vasemmalta on kuvaus Jeesuksesta ylimmäisen papin Kaifaan edessä. Paikalle olivat kokoontuneet myös kirjanoppineet ja vanhimmat. Tapahtuma on kerrottu Matt. 26:57-68:ssa. Jeesusta vastaan etsittiin väärää todistusta, jotta sen nojalla hänet olisi voitu tappaa. Tämä osoittautui alkuunsa hankalaksi, kunnes tuli kaksi todistajaa, jotka sanoivat: ”Tämä on sanonut: Minä voin hajottaa maahan Jumalan temppelin ja kolmessa päivässä sen rakentaa.” (Matt. 26:61) Jeesus ei vastannut syytökseen mitään. Tämän jälkeen ylimmäinen pappi vaati Jeesukselta suoraa vastausta kysymykseen, oliko hän Kristus, Jumalan Poika. Jeesus vastasi: ”Sinäpä sen sanoit. Mutta minä sanon teille: tästedes te saatte nähdä Ihmisen Pojan istuvan Voiman oikealla puolella ja tulevan taivaan pilvien päällä.” (Matt. 26:64) Asia oli selvä ylimmäisen papin mukaan. Reväisten vaatteensa hän sanoi:: ”Hän on pilkannut Jumalaa. Mitä me enää todistajia tarvitsemme? Katso, nyt kuulitte hänen pilkkaamisensa. Miten teistä on?” Vastaus oli yksimielinen: ”Hän on vikapää kuolemaan.” (Matt. 26:65-66)

Kysymys ”Oletko sinä Kristus, Jumalan Poika?” ei ollut avoin ja vilpitön. Se oli päämäärähakuinen. Vastaukseksi odotettiin sitä, mitä Jeesus vastasikin, tai ainakin melkein. Hänet tiedettiin henkilöksi, joka piti itseään Jumalan Poikana, Kristuksena, Messiaana, joka oli luvattu. Hänen ei kuitenkaan uskottu olevan se oikea, tuleva Messias. Siksi tunnustautuminen Kristukseksi oli vangitsijoiden korvissa selkeätä pilkkaa. Siitä oli oikeus langettaa kuolemantuomio.

Onko Jeesus Jumalan Poika? Jos on, niin mitä se merkitsee? Entä, jos ei olisi? - Kysymys siitä, kuka Jeesus on, on aivan ratkaiseva. Jos Jeesus ei olisi Jumalan Poika, hän olisi aivan tavallinen ihminen, kuin kuka tahansa meistä. Hänet voisi toki rinnastaa vaikkapa profeettoihin tai apostoleihin, jotka olivat kaikesta hurskaudestaan huolimatta kuitenkin syntisiä ja armoa tarvitsevia ihmisiä. Jos Jeesus ei olisi Jumalan Poika, hän olisi syntinen. Se, minkä hän kärsi kuollessaan ja tullessaan Isän Jumalan hylkäämäksi, olisi ollut vain rangaistus hänen omasta syntisyydestään. Isä ei olisi myöskään herättänyt häntä kolmantena päivänä (mihin Jeesus väärinkäsitetyillä sanoillaan Jumalan temppelin maahan hajottamisesta ja sen kolmantena päivänä rakentamisesta viittaa). Syntimme olisivat näin sovittamatta. Joutuisimme kaikki ilman muuta kadotukseen.

Jos Jeesus ei olisi Jumalan Poika, hän olisi tällä hetkellä tuonelan vaivassa yhdessä muiden kadotettujen kanssa odottamassa tuomion ylösnousemusta. Meidän täällä olisi aivan turha rukoilla häntä, julistaa häntä, toivoa häneltä apua. Kaikki ne vaikutukset, jotka me uskomme Jeesuksen tekemiksi, olisivatkin vain kuvitellusti hänen tekojaan ja niiden selitys olisi jokin toinen. Millähän lailla me selittäisimme silloin esim. tapahtuneet tai tapahtuvat parantumisihmeet?

Koko kristillisen uskon syntymisen selitys on siinä ja lujassa uskossa siihen, että Jeesus on Herra. Hän on Kristus, Jumalan Poika. Tämä usko sai vahvistuksen siitä, että hauta

oli tyhjä pääsiäisaamuna ja ylösnoussut Jeesus ilmestyi monelle valitulle todistajalle. Tänä päivänä ihminen vakuuttuu samasta asiasta siinä, kun hän pyytää Jeesusta tulemaan elämänsä Herraksi ja Jeesus tulee. Syntinen tekee parannuksen ja saa syntinsä anteeksi Jeesuksen nimessä ja sovintoveressä.

Onko Jeesus Kristus, Jumalan Poika? on kysymys, jota kaikki eivät tule esittäneeksi itselleen. Ehkäpä se on kysymys, jonka vilpittömään esittämiseen kaikilla ei edes riittäisi rohkeus.

* * * *

Jeesus Kristus, Jumalan Poika, kirkasta itsesi kaikille luoduille ja lunastamillesi, niin että he pääsisivät käsittämään, kuka sinä olet ja mitä olet meidän kaikkien hyväksi tehnyt. Kiitos, että sinä elät ja tulet kerran taivaan pilvien päällä omiasi kotiin noutamaan. Aamen.

Jeesus viedään oikeuteen,
eteen Suuren neuvoston.
Hänen tekojansa tutkitaan,
hänen sanojansa punnitaan.

Ei löydy tekoa, ei sanaa yhtäkään,
mistä voisi Häntä syyttää.
Siks´ valheen valtaa käytetään,
kun Jeesus tuomitaan.
Yksi kaikkein eestä, ristinkuolemaan.

Miten voisi ihminen
tuomita Jumalan Pojan ainoan,
pyhän, puhtaan, vitattoman?

Jeesus kaiken hiljaa kärsii vaan,
ei tullut Hän maailmaa tuomitsemaan,
vaan pelastamaan.
On rakkautensa suuri,
syntistä kohtaan juuri.

KOTTIPPÄI-LEHDEN LUKIJOILLE

Kottippäi-lehti ilmestyy nyt kymmenennen kerran Pyhämaan kappeliseurakunnan omana lehtenä. Lehti on omalta osaltaan ja olemassaolollaan tukemassa kappelin identiteettiä. Lehden toimituskuntaan ovat tällä kertaa kuuluneet allekirjoittaneen lisäksi Taina Vuorio, Leena Airikkala, Anneli Laurila, Julia Johtela ja Tarja Kapiainen. Lisäksi kirjoituksillaan ovat lehden sisältöä rikastuttaneet muutamat ulkopuoliset henkilöt. Lehden kansikuva on Christian Willbrandtin v. 1667 Pyhämaan uhrikirkkoon tekemä maalaus, joka kuvaa Jeesuksen kuulustelua (valokuva Soile Tirilä / Suomen rakennustaiteen museo 2001). Lehden takakannen piirustus on tälläkin kertaa Marjut Bryggaren käsialaa. Lehti on painettu Vakka-Suomen Kirjapainossa.

Haluan kiittää kaikkia niitä henkilöitä ja tahoja, jotka ovat olleet mukana lehden valmistamisessa ja toteuttamisessa.

Toivotan kaikille Kottippäi-lehden lukijoille siunattua adventin- ja joulun odotuksen aikaa.

Juhani Kapiainen
Pyhämaan pappi

ÄLKÄÄ PELÄTKÖ

Ensimmäisenä jouluna oli monella kiire. Koko silloinen maailma, mahtava Rooman valtakunta, oli kutsuttu henkikirjoitettavaksi. Kaikissa keskuspaikoissa vallitsi likimain kaaos kansalaisten toimiessa niin kuin käsketty oli.

Myös Betlehemissä tilanne oli se, että pieneltä kotiseudultaan lähteneet tavalliset kansalaiset nimeltä Maria ja Joosef eivät saaneet itselleen ihmisasuntoa. Eläinsuojan lämpimästä löytyi kuitenkin paikka raskaana olevalle nuorelle naiselle ja hänen puuseppäpuolisolleen.

Lapsi syntyi. Enkeli vei ilosanoman siitä ensin paimenille. Se viesti oli tarkoitettu kaikille. Älkää pelätkö, viesti kuului. Menkää rohkeasti seimen luo. Ja paimenet, raavaat miehet Betlehemin kedolta lähtivät joukolla katsomaan pientä lasta eläinsuojassa.

Kaiken kiireen ja hälyn keskellä vallitsi jouluseimen äärellä ihmeellinen rauha. Se täytti Marian sydämen. Myös Joosef tunsi Jumalan olevan heidän kanssaan. Paimenista kerrotaan, että he Jeesus-lapsen kohdattuaan kiittivät Taivaallista Isää ja kiiruhtivat kertomaan kaikille läheisilleen tästä ihmeellisestä tapahtumasta.

Pysähdytkö sinä kaikkien kiireittesi keskellä? Joulu tarjoaa tähän mahdollisuuden. Älä pelkää enkelin viestiä, se on tarkoitettu sinullekin. Hiljenny joulun ihmeellisen sanoman edessä. Jeesus-lapsi haluaa syntyä sinun sisimpääsi, sinun sydämeesi tuodakseen sinne rauhan. Älä pelkää, Jumala on kanssasi!

Siunattua Vapahtajan syntymäjuhlaa sinulle ja kaikille läheisillesi
toivoo Kalannin kappalainen
Esko Halivaara

SUVAITKAA TOISIANNE !

”Jos mahdollista on ja teistä riippuu, eläkää rauhassa kaikkien ihmisten kanssa” Room. 12:18

”Niin kehoitan siis minä, joka olen vankina Herrassa, teitä vaeltamaan, niin kuin saamanne kutsumuksen arvo vaatii, kaikessa nöyryydessä ja hiljaisuudessa ja pitkämielisyydessä kärsien toinen toistanne rakkaudessa, pyrkien säilyttämään hengen yhteyden rauhan yhdyssiteellä” Ef. 4:1-3

”Toinen toisenne kunnioittamisessa kilpailkaa keskenänne” Room. 12:10

Uuden testamentin kirjeet sisältävät tavattoman paljon opettavia ja kehoittavia sanoja liittyen meidän ihmisten – ja aivan erityisesti meidän kristittyjen – keskinäiseen kanssakäymiseen ja toimeentulemiseemme toinen toistemme kanssa. Näitä ohjeita ja opetuksia löydämme myös Vapahtajamme sanoista. Äärimmilleen vietyinä nuo opetukset eivät itse asiassa puhu ainoastaan keskinäisestä rauhassa elämisestä, kunnioittamisesta ja sietämisestä vaan rakastamisesta, vihamiehenkin. Niin – vihamiehenkin rakastamisesta, hyvän tekemisestä hänelle ja hänen puolestaan rukoilemisestaan. Paljon vaadittu, liikaakin, sanoo ehkä joku. Niin on, mutta tulkoon painotetusti sanotuksi, että se on Vapahtajan tahto. Juuri tämä toteutuessaan kertoo Jumalan ihmeellisestä voimasta syntisessä, itsekkäässä ja pahassa ihmisessä. Se saa hämilleen – ehkä puhutteleekin ja – voi viedä Jumalan yhteyteen, jos hyvin käy. – Koska tämän rakkauden toteutumisella saattaa olla ihmisiä Jumalan yhteyteen johdattava merkitys, on selvää, ettei Jumalan vastustaja millään muotoa hyvällä tällaista katsele. Sanat kiljuvasta jalopeurasta, joka kuljeskelee ympäriinsä etsien kenet saisi niellä, ovat kuvaavat aivan tätäkin tilannetta ajatellen. Se kuljeskelee ympäriinsä miettien, miten saisi sotkettua ihmisten välit, aiheutettua eripuraa, riitaa ja katkeruutta. Ja jos ympärilleen katselee ja kuuntelee, voi todeta sen onnistuneen monin paikoin vähintäänkin kohtuullisella tavalla. Tämä onnistuminen on merkinnyt säröjä ihmissuhteisiin, aivan lähimpiinkin, sekä jopa välien täydellistä katkeamista keskinäiseen kyräilyyn ja vihamielisyyteen saakka. Kun tämä paha pääsee tekemään pesänsä Jumalan valtakunnan työtä tekevien keskuuteen – tarkoitan ennen kaikkea samaa työpaikkaa – on sen merkitys helposti työtä lamaannuttava. Jumalan valtakunnan työ estyy, tulokset jäävät toteutumatta ja työ tuntuu raskaalta, jopa vastenmieliseltä.

Miksi meillä on niin suuria vaikeuksia sietää toisiamme, kunnioittaa toisiamme, rakastamisesta puhumattakaan? – Mennen vastausarvauksessani suoraan asiaan ilmaisisin asian näin: meissä asuu eräs salakavala ja huomaamaton asukas, jota kutsutaan narsistiksi. Tästä asukkaasta on olemassa kattavia luonnekuvauksia, mutta tähän yhteyteen liittyy aivan erityisesti se, että narsisti on aina itse oikeassa. Vika on aina toisissa. Hän on sokea omille virheilleen ja omalle osuudelleen, kun ristiriitoja tulee. Toisenlaiset mielipiteet ovat suorastaan loukkaus hänelle. Kaikkien pitäisi toimia ja ajatella asioista samalla tavalla. Hän on taipumaton ja periksiantamaton. Anteeksipyytäminen on mahdotonta, kos-

ka ei ole mitään anteeksipyydettävää sillä, joka on aina oikeassa.

Pahan valta murtuisi, jollei nyt aivan välittömästi niin vähitellen kuitenkin, jos pääsisimme irti aina oikeassaolemisesta, jos näkisimme omia virheitämme ja olisimme valmiit myöntämään niitä ja jos olisimme valmiit pyytämään anteeksi. – Jumalan vastustaja neuvoo jäämään oikeassaolemiseen, toisen syyttelemiseen ja puhumattomuuteen. Tämän me helposti uskomme oikeaksi menettelytavaksi – ja tyynesti (?) kärsimme seuraamukset ajatellen, ettei tälle mitään voi. – Puppua, sanon minä! Kyllä voi, jos vain tahtoa on! Jumala antaa sitä tahtoakin, jos vain pyydetään. On selvää, että sovintoon, sietämiseen ja rauhaan voidaan päästä vain, jos kaikki osapuolet ovat siihen pyrkiviä. Se, joka tekee sovintoon aloitteen, tekee hyvän teon. Se, joka tarttuu ojennettuun käteen, tekee samoin. Se, joka odottaa toisen tekevän aloitteen, menettelee tyhmästi. Se, joka kieltäytyy tarttumasta ojennettuun käteen, tekee vielä tyhmemmin ja häpäisee itsensä.

Olen sitä mieltä, että riidat, huonot välit, katkeruus ym. ihmisten välillä syntyvät useimmiten vähäpätöisistä ja turhista asioista. Ja lisäksi olen sitä mieltä, että monesti itse erimielisyyden alkuperäinen aihe jää taka-alalle ja riidan/huonojen välien ylläpitämisestä tulee itsetarkoitus. Niitä ruokitaan uusilla ja uusilla asioilla. Riitakumppanissa ei nähdä mitään hyvää. Hänen hyvätkin sanansa ja tekonsa leimataan pahoiksi ja hänen ehdotuksensa ei-kannatettaviksi. Tästä seuraa myös helposti pahanpuhuminen ja kaikenkaltainen mustamaalaaminen. – Kristilliseksi tällaista ei voi parhaimmallakaan tahdolla kutsua. Kaikki loppujen lopuksi joutuvat kärsimään.

Pyydän, että luet vielä kertaalleen alussa siteeratut Raamatun sanat oikein tarkasti ja rukoillen, samalla miettien omia ihmissuhteitasi. Kysy sanojen lukemisen kohdalla, antaisiko Jumala sinulle niiden kautta aihetta ajatella jotain henkilöä ja suhdettasi häneen. Kehottaisiko Jumala sinua johonkin suhteessa häneen?

Juhani Kapiainen

KAHDEKSAS KÄSKY

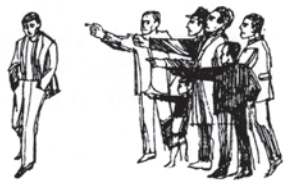

Älä sano väärää todistusta lähimmäisestäsi

Meidän tulee peljätä ja rakastaa Jumalaa, niin ettemme valhettele lähimmäisestämme emmekä petä, panettele tai saata pahaan huutoon, vaan puolustamme häntä ja puhumme hänestä hyvää ja selitämme kaikki parhain päin.

Luther

UUSI KATEKISMUS JA TIETOLIPAS 1970

UUDENKAUPUNGIN SEURAKUNNAN UUSIA TYÖNTEKIJÖITÄ

TIINA WELLING

Tiina Welling on aloittanut työnsä seurakunnan nuoriso-ohjaajana kesäkuun alusta. Opintojaan hän on suorittanut pääkaupunkiseudulla Järvenpäässä ja Kauniaisissa, josta edellä mainitusta valmistunut sosionomiksi ja nuoriso-ohjaajaksi diakonia-ammattikoulusta.
Opiskelunsa ohella Tiina on työskennellyt mm. Japanissa, jossa oli hoitamassa lähetystyössä olevien lapsia, ollen mukana myös seurakuntatyössä. Valmistuttuaan ammattiinsa hän oli nuorisotyöntekijänä Vantaalla.
Tiinan tie Uuteenkaupunkiin on kulkenut naapurikunnastamme Pyhärannasta, jonne hän muutti kolmevuotiaana Raumalta. Nykyinen koti on Laitilassa, jossa hänen elämänkumppanillaan on työpaikka.
”Työ varhaisnuorten parissa on mukavaa ja palkitsevaa. Lapsilla on paljon ajatuksia. Ohjaan erilaisia kerhoja. U:gin seurakuntakeskuksessa olen aloittanut alakouluikäisille tarkoitetun Varkkariklubin. Tyttökerhoja pidän myös Kalannissa ja Pyhämaalla. Lokalahdella on oma kaakaokerhonsa. Teemme kerhoissa monenlaisia asioita. Leivomme, askartelemme ja laulamme. Olemme yhdessä puolitoistatuntia kerrallaan. Viihdyn työssäni, joka on hyvin vaihtelevaa. Olen partiohenkinen, joten pidän erityisesti leireillä olemisesta. Vuoden aikana olen ollut kahdeksalla eri leirillä. Mukaan mahtuu myös yksi rippileiri. Marraskuun alussa on vielä yksi tyttöleiri ja joulukuussa poikaleiri. Vapaa-aikanani harrastan liikuntaa. Käyn jumpassa, seinäkiipeilen ja talvisin hiihtelen. Käyn myös Laitilan seurakunnan nuttukerhossa. Aloitin niiden tekemisen Japanissa ollessani.”

HENNA AHTINEN

Henna Ahtinen toimii talouspäällikkö Merja Hannulan viransijaisena hänen opintovapaansa aikana. Hän on koulutukseltaan yhteiskuntatieteiden maisteri tilastotieteestä, jota on opiskellut Turun kauppakorkeakoulussa. Henna on virkavapaalla kirkkohallituksen tilastoasiantuntijan työstä. Aikaisemmin hän on ollut työssä yritysmaailmassa.
Henna asuu perheineen Turussa, johon kuuluvat aviomies, 7-4 vuotiaat pojat ja yhdeksän kuukauden ikäinen tyttö.
”Työmatkani lyhennyttyä huomattavasti minulle jää enemmän aikaa perheelleni, varsinkin kun aloitan työni seitsemältä aamulla.”

”Nykyisessä työssäni saan kokemusta myös arvokkaasta seurakuntatyöstä. Aloittettuani työni lokakuun alussa olen keskittynyt etupäässä U:gin seurakuntaan, mutta haluaisin lähitulevaisuudessa tutustua myös sen kappeliseurakuntien toimintaan. Työhön liittyy tietysti myös tavoittellisuutta. Minulle ne ovat nämä talousasiat. Vapaa-aikani kuluu enimmäkseen lasten kanssa, mutta harrastan myös hyötyliikuntaa ja juoksulenkkejä.”

Tiinaa ja Hennaa haastattelivat
Leena ja Anneli

PAPPILAN NAVETAN KIRPPUTORI

Pyhämaan kappeliseurakunta ja Nuorisoseura päättivät pitää kesällä kirpputorin pappilan vanhassa navetassa Ajankohdaksi valittiin Pyhämaa-päivän ja Luodolla tuulee –tapahtuman välinen viikko. Halukkaat saivat perustaa navettaan myyntipoydän. Halukkaita ilmaantuikin kiitettävästi ja niin tarjolla oli kivaa, hyvää ja monipuolista ostettavaa. Pyhämaan kappelin lähetystyö oli saanut erään lahjatavaraliikkeen lahjoittaman erän uusia lahja- ja käyttöesineitä. Lähetystyön hyväksi oli myös tarjolla muuta lahjatavaraa sekä käsitöitä. Navettakahvilassa myytiin lähetyksen hyväksi kahvia, teetä, mehua ja pullaa. – Ilman vapaaehtoisten joukkoa emme olisi onnistuneet. Siitä heille kuuluu suuri kiitos. Kaiken kaikkiaan kirpputori onnistui hyvin ja ehkä ensi kesänä, jos Herra suo, pystytämme taas kirpputorin.

Runsaasti kiittäen Tarja ja Tuire

PYHÄMAAN TORSTAIKERHON KESÄRETKI

Kesä on jo mennyt. Nyt onkin mukava muistella meidän Torstaikerhon kesäretkeä. Kesäkuun 6. päivänä se tapahtui. Onneksi sää helli meitä. Aurinko paistoi ja oli lämmintä. Linja-auto lähti aamulla Uudestakaupungista, josta tuli väkeä retkelle mukaan. Sitten auto haki meidät pyhämaalaiset eri paikoista poimien.

Järjestäjinä ja mukana ollen Ulla Forsman, oma diakonissamme, ja kaupungista Merja Vihlman pitivät autossa meille tervetulotoivotukset sekä alkuhartauden. Ensin menimme Mietoisten upeaan harmaakivikirkkoon, joka on rakennettu 1643. Hautausmaa oli kaunis ja hyvin hoidettu. Kiersimme siellä ensin. Kirkon esittelyn meille suoritti seurakunnan puutarhuri-kiinteistönhoitaja Pirjo Aaltonen. Sen jälkeen pastori Marja-Liisa Nygren piti meille hartauden ja lauloimme pari virttä. Sitten menimme taas linja-autoon ja jatkoimme Mynämäelle Tuomaksen tuvalle syömään. Lounas olikin herkullinen ja sen jälkeen saivat halukkaat ostaa samasta paikasta Veraisten leipomon herkullisia tuotteita.

Sitten ajettiin Untamalaan ja tutustuttiin arkeologiakeskukseen. Siellä oli yläkerrassa näyttely, jossa kerrottiin vanhoista kalastus- ja metsästystavoista kivikaudelta alkaen. Alakerrassa oli korupaja ja esittely perinnemaisemista, kasveista ja hyönteisistä.

Sitten siirryimme lähistöllä olevalle maatilalle, jossa oli monessa eri kohteessa erilaisia

näyttelyitä. Sakari Muuvila, paikan omistaja, suoritti esittelyn. Se olikin mielenkiintoinen paikka, paljon eri taiteilijoiden töitä. Tapasimme myös yhden taiteilijan. Ympäristökin oli mielenkiintoinen.

Nyt alkoikin jo kahvihammasta kolottaa. Siirryimme kylätalo Ventolaan, jossa joimme kahvit. Kauniin salin pöydissä oli oikein kauniit liinat ja kahvit tarjoiltiin pöytiin.

Oli aika palata kotiin. Niinpä kahvin jälkeen Hannele, kuljettaja, käänsi auton nokan kohti kotia. Linja-autossa Ulla ja Merja suorittivat arvontaa ja pitivät loppurukouksen. Matka oli antoisa. Ei ollut kiirettä. Oli iloinen hyvä tunnelma. Oli kulttuuria, hyvä ruoka ja kahvi ja hyvää seuraa. Eli: kiitos kaikille, Ullalle, Merjalle, kaikille mukanaolleille. Kiitos myös kuljettajalle, Hannelelle.

Matkalla mukana olleet Anneli ja Tarja, jotka toivottavat myös siunausta

Ikonitaiteilija Heli Kriik töineen.

NUORET JA PYHÄMAA – ENNEN JA NYT

Kysymykset:
1. Kerro ajasta ennen rippikoulua, miten sen vietit ja miten seurakunta oli mukana elämässäsi?
2. Rippikouluaika: kokemuksia ajalta, missä pidettiin, kuka oli silloin pappina, kuinka usein käytiin, oliko omat eväät tai tarjosiko seurakunta jne.?
3. Aika rippikoulun jälkeen: mitä olisit kaivannut seurakunnassa/Pyhämaassa olevan tarjoalla? Millainen elämä oli silloin ja miten koit sen? Olisiko ollut jotakin, jota erityisesti olisit halunnut?
4. Millaiset terveiset lähettäisit nykyisille /tuleville nuorille? Siis elämän eväät Pyhämaan nuorille.

Anita Lammisen mietteitä:

Pienenä kävin sunnuntaisin pyhäkoulussa siskoni Eeva-Liisan kanssa. Usein sunnuntaina menin myös kirkkoon äidin, isän ja Eeva-Liisa kanssa. Pyhäkoulun merkeissä järjestettiin kesä- ja joulujuhlia, joissa oli lastenohjelmaa, runoa, laulua, yhteislausuntaa jne. Muistan erään retken, joka tehtiin Uudenkaupungin pyhäkoululaisten juhlaan. Siellä oli paljon lapsia ja ne esittivät lasten laululeikkejä, joista pidin tosi paljon. Olen pienestä asti ollut mukana lähetyksen ompeluseuroissa, joita pidettiin arki-iltoina kodeissa. Piti saada koululäksyt valmiiksi, että pääsi ompeluseuraan.

Olen käynyt Erkki Rauhan rippikoulun. Hän piti myös pappilassa nuorten raamattupiiriä, johon osallistuin. Rippikoulua käytiin syksyllä pari viikkoa ja muistaakseni saman verran keväällä. Syksyllä kokoonnuttiin rippikoulutupaan eli Kettelin seurakuntatupaan ja kevätpuolella Pappilaan nykyiseen seurakuntatoimistoon. Omat eväät oli mukana tai käytiin Heinon tai Kivelän kaupassa ruokatunnilla. Rippikouluaikana, ehkä jo vähän ennenkin alkoivat uskonasiat kiinnostaa. Odotin sunnuntain jumalanpalveluksia, koska sieltä huomasin saavani jotain mitä kaipasin. Minulle on edelleenkin rakas ja tärkeä Psalmi 84, joka kertoo Jumalan huoneen ihanuudesta. Monet muutkin Raamatun kohdat, jotka olen lapsena ja nuorena oppinut kantavat koko elämän ajan.

Muistan erään nuortenillan Pamprinniemessä. Kun Matti Vuolanne piti siellä iltahartautta, jossa hän sanoi tähän tapaan: ”Rakkaat nuoret, nyt Pyhämaassa alkaa tapahtua, jos Nesteen jalostamokin rakennetaan tänne. Rukoilkaa, että saisitte olla mukana Jumalan suunnitelmissa.” – Olin sinä syksynä lähdössä Raamattuopiston peruskurssille Kauniaisiin. Ja nyt Jumala alkaa toimia Pyhämaassa. - Olen kyllä jälkeenpäin saanut huomata ja tietää, että Jumala toimii kaikkialla missä rukouksessa kysytään Hänen tahtoaan ja johdatustaan. En osannut odottaa kotiseurakunnalta enempää, kun lähdin rippikoulun käytyäni opiskelemaan Eurajoen Kristilliselle Opistolle ja sitten Raamattuopistolle. Tultuani takaisin Pyhämaahan minut kutsuttiin pitämään pyhäkoulua, joka oli Jumalan johdatusta.

Jos kuulet Jumalan kutsun, niin vastaa kyllä Jeesukselle. Elämä Jeesuksen yhteydessä on rikasta ja mielekästä elämää. Muista, Jeesus rakastaa sinua aina!

”Kaunein aika edessäsi, aika nuoruuden.
Yksi pidä mielessäsi, usko lapsuuden.”

Jos et kuule Jumalan kutsua, niin silloinkin voit rukoilla. - Onneni on olla Herraa lähellä.

Taivaan Isän Siunausta ja johdatusta!
toivoen Anita Lamminen

Katariina Salosen mietteitä

Seurakunta kuului elämääni jo ennen rippikoulua.Tyttökerho ja -leirit olivat suurimmassa osassa seurakunnan toiminnassa ja niissä tuli käytyä hyvinkin aktiivisesti. Nuorempana sitä ei kuitenkaan tullut miettineeksi kunnolla, mitä usko oikeastaan on ja uskonko siihen itse. Enimmäkseen Tyttökerhon toiminnassa tuli oltua mukana leirien ja ystävien vuoksi, ja itse uskonto jäi vähemmälle.

Sitten alkoi rippikoulu, joka olisi saanut olla paljon pidempi. Rippikoulun pappina toimi Juhani Kapiainen. Kokonaisuuteen kuului opetustunteja, jotka pidettiin lauantaisin, sekä nuortenillat keskiviikkoisin. Opetustunneilla emme

kuitenkaan vain lukeneet, vaan myös vietimme jumalanpalveluksia, häitä, ristiäisiä ja hautajaisia. Nuortenilloissa isoset olivat järjestäneet kaikkenlaista hauskaa ohjelmaa, pelejä ja leikkejä.

Rippikouluun kuului myös viikonlopun kestävä leiri, joka pidettiin Haukharjan leirikeskuksessa. Sieltä jäi paljon hyviä muistoja mieleen, joita on mukava muistella myöhemmin.

Mutta vaikka oma rippikoulu sai päätöksensä, olen ollut myös parina vuonna mukana isosena ja rippikoulun jälken on järjestetty useita jatkoleirejä. Rippikoulussa tutustuin moniin usiin ihmisiin ja yhteishenkemme joka leirillä on ollut hyvä ja toivon, että jokainen sai hyvät muistot leireistä.

Tuleville koululaisille sanoisin, että ottakaa rippikoulu hienona ajankohtana sillä monelle se on hieno kokemus elämässä. Älkää ajatelko, että rippikoulu on vain Raamatun lukemista, koska siihen kuuluu myös paljon muutakin.

Haastattelun suoritti Taina Vuorio

Kuinka iloinen asia vapaaehtoistyö onkaan! Ja mitä olisivat seurakuntatilaisuudet ilman palvelevia käsiä, jotka kattavat kahvi- ja joskus ruokapöydänkin?

Kristiina Friman:

VAPAAEHTOISTYÖ RAATAMISTA VAI RIEMUA?

Oletko niitä ihmisiä joiden on vaikea sanoa ei? Minä olen. Viimeksi menin lupaamaan tekeväni rannekoruja lähetysmyyjäisiin ja kun sitten heräsin aikaisin myyjäispäivän aamuna ja aloin pikavauhdilla väsäämään rannekoruja niin vapaaehtoistyöstäni oli kyllä riemu kaukana. Monen tunnin jälkeen ryntäsin myyjäispaikalle ja koin suuresti raataneeni. Mutta mites' sitten kävikään? Paikalla oli niin monia iloisia naisia, jotka olivat tehneet huomattavasti enemmän kuin minä myyjäisten hyväksi. Heillä oli ilmiselvästi ollut hauskaa sitä valmistellessaan. Minullakin oli hauskaa myyjäisissä ja se pani minut miettimään, missä olin mennyt vikaan?

Luulen, että kaikessa arjen kiireessäni en ollut pysähtynyt miettimään, miksi myyjäiset pidettiin. Olin vain ajatellut, mitä kaikkea minun pitäisi ehtiä tehdä, enkä sitä minkä takia myyjäiset todella järjestettiin. Ja tällä tavoin olin menettänyt sen ilon, jonka muut olivat löytäneet. Vapaaehtoisprojekti, jota vedän seurakunnassamme on nimeltään Suurella Sydämellä ja juuri tätä asennetta tarvitaan, että vapaaehtoistyö siirtyisi puurtamisesta riemukkaaseen yhdessä tekemiseen. Suurta sydäntä, niin suurta, että voimme hetkellisesti unohtaa häiritsevät asiat ja keskittyä siihen mikä on oleellista.

Oleellista on pohjimmiltaan vain rakkaus. Rakkauteen perustuu koko uskomme. Jumala rakastaa meitä ja hän on lähettänyt meidät rakastamaan toisiamme. Mutta rakkaus on meille usein liian iso käsite. Kun sen mainitsee, niin ajatuksemme siirtyvät heti suuriin romanttisiin eleisiin tai kenties massiivisiin rakkauden urakoihin. Mutta entäs ne pienet arkipäivän rakkauden osoitukset? Ne kerrat jolloin saamme lähimmäisemme hymyilemään tai eri tavoin ilahdutamme toinen toisiamme. On totta, että kaikki työ ei aina voi olla yhtä hauskaa. Joskus tarvitaan puurtamistakin yhteisen hyvän eteen. Kenties suurimman ja aidoimman ilon voimmekin löytää silloin kun koemme tehneemme jotain konkreettista meille tärkeän asian eteen.

Toinen asia mitä tästä tilanteesta opin oli, että yhdessä tekeminen oli minulle paljon hauskempaa kuin kotona yksin näpertäminen. Toiset nauttivat itsenäisestä tekemisestä, mutta minulle näemmä sopii yhdessä tekeminen. Olemme erilaisia, mutta meille jokaiselle voi löytyä mielekkäitä keinoja auttaa lähimmäisiämme, lähellä ja kaukana. Näin joulunaikaan meillä on ehkä' vielä enemmän kuin tavallisesti mahdollisuuksia auttaa toinen toisiamme. Toiselle se voi merkitä joulumyyjäisiin osallistumista, toiselle naapurin auttamista tai kenties osallistumista joulukeräyksiin köyhien auttamiseksi. Haastankin sekä sinut, että itseni. Mennään ja etsitään oma tapamme auttaa tänä jouluna.

MATKALLA PYHÄSSÄ MAASSA

Ensimmäistä kertaa matkatessani Israeliin oli jännittävää nähdä Raamatusta tutut paikat. Lentokentältä lähdettiin iltayöstä sananmukaisesti ylös Jerusalemiin, sillä kaupunki sijaitsee ylängöllä, Tel Avivin kentältä kaakkoon noin 60 kilometriä. Israel on tietyllä tavalla kotoisa, koska paikkojen nimet ja tapahtumat niissä ovat Raamatusta tuttuja.

Betlehem – joulukaupunki

Betlehem Jeesuksen syntymäkaupunkina liittyy jouluun, joka on kristityn henkilökohtainen juhla, perhejuhla, mutta myös sukua ja sukupolvia yhdistävä juhla.

Betlehemin kaupunki, joka tarkoittaa leivän kotia tai taloa sijaitsee kahdeksan kilometriä Jerusalemista etelään. Turisteille myydäänkin kaupungin vanhalla portilla uunituoreita pitaleipiä.

Jeesuksen syntymäkirkon oviaukko on niin matala, että on kumarruttava syvään, lähes ryömittävä sisälle päästäkseen. Syntymäpaikan kohdalla oleva 14-sakarainen hopeatähti symboloi Jerusalemissa olevan kärsimysten tien asemien lukumäärää. Betlehemin Pyhän Katarinan kirkossa pidettävään Joulumessuun osallistuu vuosittain lukuisia paikallisia kristittyjä ja pyhiinvaeltajia. Messu televisioidaan koko maailmaan.

Raamatussa sanotaan, että paimenet olivat yöllä kedolla vartioimassa lampaitaan. Joulukuussa on tuolla seudulla melko kylmää ja kosteaa.

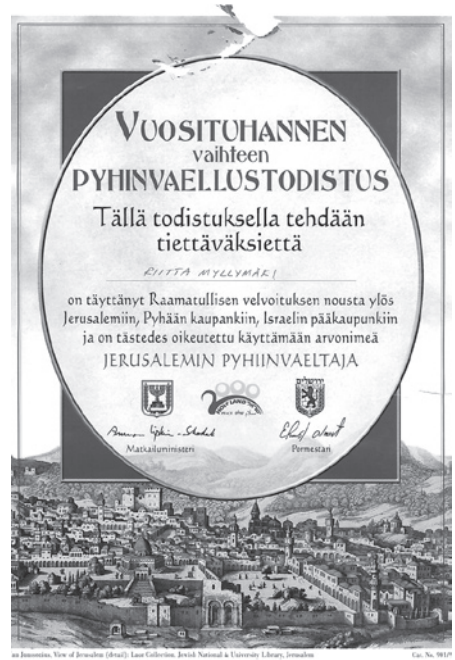

Tutustumiseni Pyhään maahan ja nousu ylös Jerusalemiin on ollut joka kerralla erilainen ja erityinen, kuvassa vuosituhannenvaihteessa saamani todistus.

Gennesaretin järven ympäristö

Gennesaretin järvi on 21 km pitkä, 12 km leveä ja 50 m syvä, ja sen pinta on parisataa metriä merenpinnan alapuolella. Vuoriston solia pitkin tuleva tuuli voi puhaltaa ja nostattaa hetkessä myrskyn. Monet lähistön kaupungit ja kylät ovat saaneet elantonsa kalaisasta järvestä. Tiberias on nykyisin suosittu lomakohde, koska siellä on lämmin il-

manala ympäri vuoden. Gennesaretin järven rannalla on uimaloita – erityinen hetki oli uida järvessä, jonka vesi loppuvuodesta on jo vilpoisaa. Gennesaretin ympäristössä asui Jeesuksen aikaan lähes 300 000 ihmistä nykyisen 45 000:n sijasta.
Monet Jeesuksen ihmeet tapahtuivat järven lähettyvillä – Jeesus tyynnytti myrskyn ja käveli veden päällä.

Jerusalemissa Jeesuksen jalanjäljissä
Jerusalemiin yhdistämme Jeesuksen viimeiset vuodet. Siellä hänet vangittiin, siellä hän kuoli, haudattiin ja nousi ylös kuolleista. Via Dolorosa – kärsimysten tie on kristityille pyhä reitti, jossa on 14 pysähdyspaikkaa, viisi niistä Pyhän haudan kirkossa. Getsemanen puutarha vanhoine oliivipuineen sijaitsee Öljymäen rinteessä Jerusalemin vanhan kaupungin kupeessa. Siellä Jeesus nautti viimeisen ehtoollisen, siellä hänet myös vangittiin ja Öljymäeltä hän nousi taivaaseen (Apt.1).

Jeesuksen hautapaikan päälle on perimätiedon mukaan rakennettu Pyhän haudan kirkko. Vaihtoehtoinen paikka on 1800-luvulla löytynyt Puutarhahauta, jota on perusteltu hautapaikaksi sen sijainnin, ympäristön sekä muodon yhteneväisyyksien vuoksi ottaen huomioon evankeliumien ilmoitukset. Mieleen painunut ja erityisen pyhä hetki oli ehtoollisen nauttiminen Puutarhahaudan alueella.

Monimuotoinen maa
Israel on pinta-alaltaan noin kaksi kertaa Uudenmaan alueen kokoinen, asukkaita siellä on yli seitsemän miljoona, näistä juutalaisia viitisen miljoona. Maa on hyvin ainutlaatuinen niin historiansa kuin luontonsa ja nähtävyyksiensä takia. Pinta-alaltaan pienessä valtiossa ilmasto on monimuotoinen: rannikkoalueella kesät ovat kosteat ja talvet leudot, vuoristossa taas on kuivaa ja viileämpää. Oman erikoisuutensa tuo Negevin autiomaa-alue, joka alkaa Kuolleesta merestä alaspäin. Pohjoisessa olevalla Hermon-vuorella, joka on mahdollisesti Raamatussa mainittu Kirkastusvuori (Matt. 17), on laskettelukeskus ja huipulla voi olla lunta kesälläkin.

- Seurakunnallamme on Israelissa oma nimikkolähetti, ***Sari-Johanna Kuittilo***. Hän kävi tämän vuoden marraskuussa kertomassa työstään ja siitä, millaista on messiaanisten juutalaisten seurakuntaelämä monikansallisessa Tel Avivissa.

Riitta Myllymäki

JUMALANPALVELUSELÄMÄN KEHITTÄMINEN

Jumalanpalvelus on seurakuntaelämän päätapahtuma, jossa ihmistä hoidetaan Sanalla ja pyhällä ehtoollisen sakramentilla. Pahimmillaan voi kuitenkin näyttää siltä, että se on jotain muuta kuin seurakunnan päätapahtuma. Tarkoitan osanottoa. Jo 60-70 –luvuilla ilmaistiin huolestumista kirkossakäynnin jatkuvasta vähenemisestä. Tuohon aikaan ja tovi sen jälkeenkin tarkkailtiin jumalanpalvelusten kävijälukujen osalta osallistumista päiväjumalanpalveluksiin, siis niihin klo 10 alkaviin. Liikuttiin noin 3 %:n kävijäkeskiarvoissa maaseudulla ja kaupungeissa 1 %:n. Tultaessa lähemmäs omaa aikaamme alettiin tilastoida kävijöitä ns. pääjumalanpalveluksissa, joihin sisältyvät mm. jouluaatto ja kiirastorstai, joiden kävijämäärät kasvoivat (etenkin jouluaaton) itse pääjuhlapyhien kustannuksella. Näin tilastot saatiin näyttämään paremmilta kuin muutoin olisivat näyttäneet. Ja – on kai tämä varmaan myös perusteltavissa. – Kun muut jumalanpalvelukset (Tuomas messut, pyhäillanmessut, viikkomessut ym.) lisääntyivät, muutettiin tilastointitapaa jälleen siten, ettei enää eritelty päivä-, pää- ja muita jumalanpalveluksia toisistaan erilleen vaan laskettiin kaikki yhteen ja alettiin puhua kävijämääristä per viikko. Siis: kuinka monta prosenttia seurakuntalaisista osallistui jumalanpalveluksiin viikoittain. Jälleen tilastoista tuli vähän lohdullisempaa luettavaa. – Mikähän mahtaisi olla tämänhetkinen osallistumisprosentti vanhan laskutavan mukaan? Miten ihmiset osallistuvat sunnuntaisin ja juhlapyhisin pidettäviin päiväjumalanpalveluksiin?

Yleisenä havaintona (kävijätaulukkoja tutkittaessa) voidaan todeta, että jumalanpalveluksissa käynti on Pyhämaassa ollut korkealla tasolla kautta vuosikymmenten, mutta silti selkeässä laskusuunnassa 70-80-lukujen huippulukemiin verrattuna. Lievää hiipumista on tapahtunut myös aivan lähivuosina.

Oma havaintoni on se, että yleensä papin vaihtuminen on nostanut jumalanpalveluksissa käymistä – ainakin hetkellisesti. Uusi ihminen tuo aina uutta ja se virvoittaa seurakuntaelämää. Kaavojen muodolla ei näytä olevan mitään vaikutusta eikä virsikirjauudistuskaan mikään varsinainen piristysruiske ollut. Uusi virsikirja otettiin käyttöön 1988. Liioin ei uusi raamatunkäännös tuonut kirkkoon lisää väkeä. Se otettiin käyttöön 1992. Entä jumalanpalveluksen kaavamuutos vuonna 2000? Ei suurta merkitystä. Jos jumalanpalvelusuudistuksesta hakee jotain, millä todella olisi voinut olla merkitystä, on se ajatus sellaisesta Jumalan kansan juhlasta, joka rakentuu yhdessätekemisestä syntyvän ilon ja juhlamielen kautta. Ajatuksena oli, että seurakuntalaiset osallistuisivat jumalanpalveluksiin, ei vain sanankuulijoina vaan myös suunnittelussa ja toteutuksessa. Tämä on toteutunut erittäin vaillinaisesti, varmaan siihen liittyvän vaivannäön vuoksi. Ehkä syynä on myös ollut se, etteivät papit ja kanttorit ole luottaneet seurakuntalaisten kykyyn suoriutua niin vaativasta tehtävästä laadukkaasti. Ja milloin tehtäviä on annettukin, ne ovat olleet lähinnä virsikirjojen jakamista, tekstien lukemista ja kolehdinkantoa.

On syytä huomauttaa, että suosiotaan ovat lisänneet nimenomaan sellaiset erityisjumalanpalvelukset, joiden suunnitteluun ja toteutukseen ovat seurakuntalaiset pappien ja

kanttorien rinnalla osallistuneet. Näistä esimerkkeinä voidaan mainita Tuomas-messut sekä esim. Uudessakaupungissa järjestettävät Pyhäillanmessut.

Uudenkaupungin seurakunta on lähtenyt mukaan hiippakunnalliseen jumalanpalvelus-elämän kehittämishankkeeseen. Pyhämaa ei varsinaisesti ole tämän hankkeen ytimessä. Olemme kuitenkin – matalalla profiililla – lähteneet päättäväisesti toteuttamaan hanketta täälläkin. Syksyn aikana on kerran kuussa järjestetty jumalanpalvelus, jossa seurakuntalaisilla on ollut merkittävä rooli suunnittelun ja toteutuksen kohdalla. On muodostettu ns. jumalanpalvelusryhmät kutakin tilaisuutta varten erikseen. Ryhmään on kuulunut papin ja kanttorin lisäksi kaksi jäsentä kappelityöryhmästä ja kaksi sen ulkopuolelta. Kullekin on katsottu sopiva jumalanpalvelustehtävä. Tehtäviä löytyy niin niille, joilla on valmius puhua tai laulaa tai soittaa kuin niillekin, jotka mieluummin valitsevat jonkin muun palvelutehtävän. Kappelityöryhmästä mukana olevat ovat kaikki vapaaehtoisia. Ketään ei ole velvoitettu. On niitä, jotka mieluiten palvelevat esim. keittiössä. Heidänkin työnsä liittyy samaan kokonaisuuteen arvokkaana osana. Kappelityöryhmän ulkopuoliset jumalanpalvelusryhmien jäsenet on pyydetty mukaan henkilökohtaisella kutsulla. Tässäkin kohdassa toimii täysi vapaaehtoisuus. Tämä kutsu ei välttämättä saavuta kaikkia, jotka tahtoisivat palvella näin seurakuntaa. Haluankin tässä rohkaista kaikkia mukaan haluavia ottamaan itse yhteyttä allekirjoittaneeseen (p. 044-363 4200).

Ne muutamat kerrat, jolloin olemme toteuttaneet yhdessä jumalanpalveluksia, ovat itselleni olleet suuri ilo. Havaitsen, että seurakuntalaiset voivat suorittaa monia jp-tehtäviä paremmin kuin minä itse (esim. synnintunnustus, esirukous). Näissä jumalanpalveluksissa olen kokenut aivan toisella tapaa Jumalan kansan juhlaa kuin niissä, joista seurakuntalaisten osuus on puuttunut. Tästä syystä toivon, että voimme jatkaa yhdessä tekemistä myös tulevaisuudessa ja rakentua niistä mahdollisuuksista, joita yhteinen Jumalan kansan juhla meille tarjoaa.

Juhani Kapiainen

PYHÄMAAN VANHIN ASUKAS

Ilona Soini, syntynyt 2.11. 1911, vietti 100-vuotissyntymäpäiviään noin 200 vuotta vanhassa kotitalossaan Pitkäluodon kylässä sukulaisten, kyläläisten ja muiden pitkän elämäntaipaleen aikana tutuksi ja ystäväksi tulleiden kanssa. Paljon on rinnalla kulkijoita nukkunut pois, mutta muistoissa he elävät. Hänestä tuntuu mukavalta katsella nuoruuden aikaista valokuvaa kirkkokuorolaisista, kun muistaa jokaisen kasvot ja nimetkin.

Seurakuntaelämää

Ensimmäinen muistoissa säilynyt pappi on Suojamaa. Siitä, miten Ilona on liitetty seurakunnan jäseneksi ja millainen kastetilaisuus on ollut, ei ole tietoa. Kotona siihen aikaan synnyttiin ja kotona on ilmeisesti nimikin annettu: Hertta Ilona Sjövall. Kummiaan, Onnelan Maijaa ja saamiaan lahjoja hän muistelee lämmöllä. Kirkossa alettiin käydä useammin, kun alkoi olla veräjän aukaisijoita omasta takaa. Hevoskärryjen takaosassa oli taso, josta lapsi helposti hyppäsi aukaisemaan veräjän, joita oli matkalla ainakin 5-6, muistelee Ilona.

Saarnat olivat pitkiä siihen aikaan. Kirkon vieressä olikin tilava talli, johon sopi talvella viedä hevoset. Niistä pidettiin hyvää huolta. Valjaat riisuttiin ja kauroja annettiin syötäväksi. Usein vielä jäätiin kirkonmenojen jälkeen sukuloimaankin.

Joulukirkkoon mentiin reellä aisakellot ja niskakello kilkkuen. Reessä oli kauniisti kirjailtu rekivaate, joka ylsi selkänojan yli. Jalkojen päällä oli fälly, jossa oli lampaantalja alla ja kangaspuissa kudottu villakangas päällä.

Joulukirkosta saatettiin mennä kilpaa kotiin. Ilona muistaa toisenkin kilpa-ajon. Kammelan kylässä oli ollut seurakunnan kokous. Pappi Renkolla oli iso valkomustankirjava ”sotahevonen”, Kasakka nimeltään, jonka edestä ei tarvinnut kuulemma veräjiä avata, kun pappilan renki sillä ratsain kaupunkiin päästeli. Ilonan isällä oli pienikokoinen tamma, Virma. Kilpaa tultiin yli Pyhäsalmen jäätä pitkin Kettelin rantaan, ja Virma ei Kasakkaa ohitseen päästänyt.

Osallistuminen seurakuntaelämään

Kanttori Kalliolla oli tapana mennä kouluun laulattamaan lapsilla virsiä. Koululaiset myös esiintyivät kirkossa. Näin sai alkunsa kirkkokuoro. Ilona osallistui siihen koko nuoruutensa. Harjoituksissa käytiin kahdesti viikossa. Aina mentiin. Muistoihin on jäänyt, kun tukka märkänä juostiin yli vesilätäköiden. Talvisin matka joutui hiihtäen.

Samaan kuoroon kuului myös nuorimies Kuivaraumalta. Ja niin sai ystävätär, Arvon Anna, kuulla salaisuuden, joka supistiin joulun aikaan nuorten kivutessa urkuparvelle laulamaan.

Perhe-elämä ja talon työt vaativat oman aikansa. Myöhemmin Ilona oli kiitollinen seurakunnan kerhotoiminnasta, joka rikastutti elämää. Myös monet mielenkiintoiset retket olisivat kokonaan jääneet tekemättä. Tämän toiminnan Ilona soisi jatkuvan edelleen.

Muisto uhrikirkosta

Ilona kyselee, vieläkö uhrikirkkoon tulee esirukouspyyntöjä. Tiedän, että tulee ja myös kiitoskirjeitä. Rukouksiin on vastattu. Ilona kertoo tarinan isästään, joka kuljetti puita kaljaasilla Saksaan. Alus joutui myrskyyn. Miehet katsoivat, miten noin viisi metriä korkea hyökyaalto lähestyi laivaa. He katsoivat ja rukoilivat. Jos tästä selvitään, he ostavat kattokruunun uhrikirkkoon. He selvisivät ja kattokruunu ostettiin. Kävi kuitenkin niin, että samaan aikaan rakennettiin mantereen puolelle uutta kirkkoa. Päätettiin uuden kruunun sopivan sinne paremmin. Mutta se ei ollut sama asia. Uhkaavia tilanteita tuli uusia ja miehet ymmärsivät, että lupaus oli pidettävä. Uhrikirkko sai oman kattokruunun. Vasta sitten tuli apu.

Monilla murheilla ja kiitoksilla on Ilona ehtinyt sadan vuoden aikana Taivaan Isää lähestyä. Kiitokset saa myös nykyinen oma pappi, jolta Ilona on saanut esirukousapua. Kiitollisuudella hän voi sanoa, että usein on ylhäältä vastattu. Apu on tullut.

Muistot Ilonalta kokosi Margit.

Pyhämaan laulukuoro /kirkkokuoro 3.5.1931

Edessä kanttori Kustaa Viljo Lahtinen, Pyhämaan kanttorina 1927- 1945
Eturivissä (vas)
Saini o.s. Suomi, myöh. Kleemola, Heino "Ylise Saini"
Rauha o.s. Kouhi, myöh. Aalto
Alli o.s. Toivonen, myöh. Laihonen "Poutala Alli"
Anna o.s. Arvo, myöh. Kleemola
Anja o.s. Imppu, myöh. Jalava "Onnela Anja"
Jenny o.s. Laurila, myöh. Koivula
Ilona o.s. Kouhi, myöh. Soini
Salli o.s. Lehtonen, myöh. Lainio
Takana (vas)
Almi Toivonen
Frans Lehtonen
Mauno Toivonen
Armas Erholm "Mikla Armas"
Almi Kumio ent. Kumenius
Laina Virtanen, myöh. Häkkinen (alakoulun opettaja)
Olavi Vuorio

LASTEN OMAT SIVUT

Askartele joulutähti paperirullasta!

Tarvitset:

- Talous/vessapaperirullan
- Liimaa
- Narua

1. Litistä talouspaperirulla niin että siitä tulee litteä.
2. Leikkaa siitä n. 0,5cm pituisia suikaleita.
3. Avaa suikaleet pisaranmuotoisiksi ja aseta pisaroiden suipot päät vierekkäin.
4. Levitä liimaa pisaroiden päihin ja liimaa ne yhteen.
5. Anna kuivua. Kuivumisen jälkeen sido tähteen ripustuslanka. Voit myös liimata valmiita tähtiä päällekkäin tai maalata niitä.

Ja tässä lopputulos...

Yksi tähti:

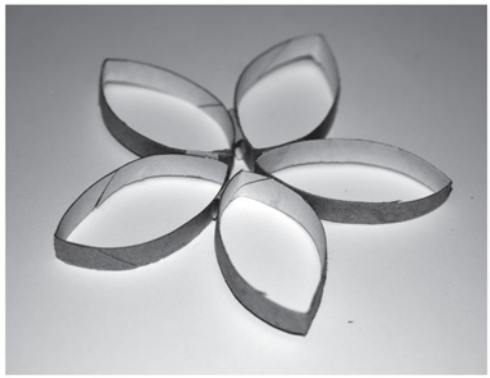

Kaksi tähteä päällekkäin:

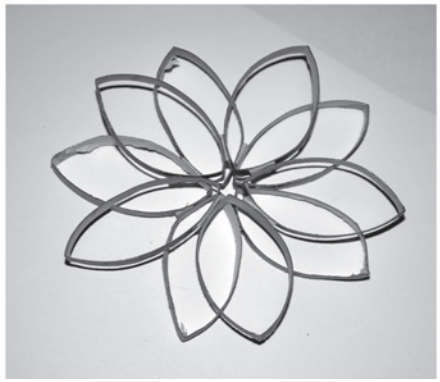

LASTEN OMAT SIVUT

Kuinka hyvin muistat näiden joululaulujen sanat?
Täytä:

Joulupuu on _____,
joulu on jo ovella.
_____ ripustettu
ompi kuusen _____.

Kuusen _____ kynttiläiset
valaisevat kauniisti.
Ympärillä _____
laulelevat sulosti.

Kiitos _____, Jeesuksemme,
kallis Vapahtajamme,
kun sä tulit _____,
paras joululahjamme.

Joulu on taas, _____ nyt.
Lapsi on meille tänä _____
syntynyt.
Tulkoon toivo _____
maan, pääsköön vangit
vankiloistaan.
Uskon siemen nouskoon pintaan,
olkoon _____ loppumaton.
Joulu on taas, kulkuset soi. Jossakin
äiti _____ seimeen kapaloi.
Tulkoon _____ todellinen,
tulkoon _____ Herraksi sen.
Tulkoon rakkaus ihmisrintaan,
silloin _____ luonamme on.

Etsi kadonneet sanat:

Maria Manteli Aatto Poro Kirkko
Lahja Paimen Seimi Enkeli

D	P	A	I	M	E	M	S	E	L
M	A	N	D	Ö	T	A	S	S	A
F	P	D	K	C	L	R	K	K	A
M	A	N	T	E	L	I	U	I	T
K	I	L	U	O	A	A	J	M	T
I	M	A	M	J	O	U	L	U	O
R	E	H	S	E	I	M	I	T	D
K	N	J	U	E	N	K	E	L	I
K	L	A	K	I	N	S	T	R	K
O	S	E	A	E	D	P	O	R	O

LASTEN OMAT SIVUT

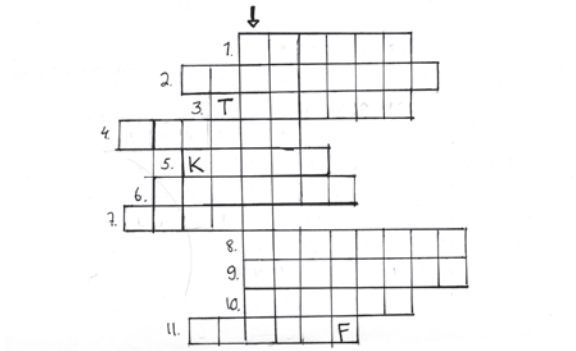

1. Syntyi Jouluna
2. ____, Daavidin poika, kiitetty olkoon hän! ♪♫
3. ____ toivo kansoille maan, pääskään vangit vankiloistaan. ♫♪ (__ Joulu)
4. Ilmestyi paimenille kedolla.
5. Tuodaan jouluna sisälle ja koristellaan
6. Heinillä __ kaukalon ♪♫
7. Tallin yläpuolella ja kuusen latvassa
8. Kirja, josta voit lukea evankeliumin
9. Ensin niitä palaa vain yksi mutta jouluna neljä
10. Kuuluu jokaisen joulupöytään
11. Marian mies

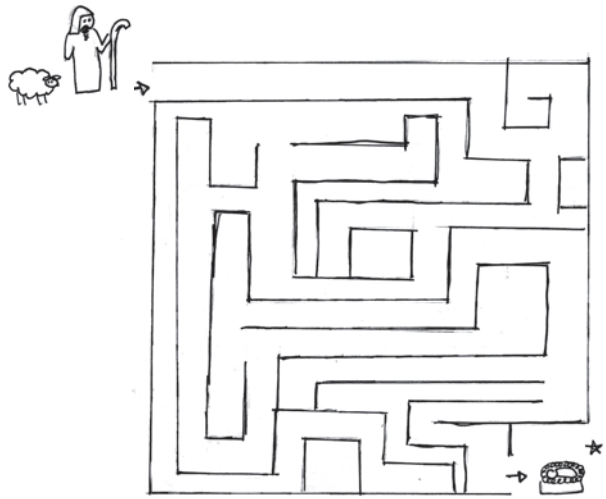

VUODEN 2011 TAPAHTUMIA

Apteekkisunnuntaita vietettiin 10.4. ja sen ohjelmaan kuului mm. apteekkiaiheinen näytelmä ja näyttely.

Pääsiäisvaellus pidettiin 20.4. seurakuntakodilla.

50 vuotta sitten ripille päässeet kokoontuivat kirkkoon ja srk-kotiin 29.5. – 18:sta konfirmoidusta paikalla oli nyt 11.

Pamprinniemen luontopolun avaus suoritettiin 5.6. Luontopolun taulujen aiheena olivat tänä vuonna Raamatun kasvit.

Elojuhlaa vietettiin Telakanrannassa ja kirkossa 10.9. Ohjelmaan kuului mm. ruokailu rannassa.

Vuoden 2011 potkupalloilija oli Milja Korjus, joka sai Mikkelinpäivänä 2.10. haltuunsa Papin Pytyn.

Koko seurakunnan yhteistä Raamattu- ja lähetyspyhää vietettiin 9.10. Ohjelmaan kuului mm. Raamattu-aiheinen näytelmä.

Sadonkorjuun kiitosjuhlaa vietettiin 23.10. Järjestelyvuorossa oli Kammelan PVY. Juhla puheen piti Hanna Vuola MTK:sta.

Maitosunnuntaita vietettiin 30.10. Ohjelmaan kuului mm. näytelmä (kuva Sonniyhdistyksen kokouksesta) sekä näyttely, johon koululaisetkin pääsivät Teuvo Laihosen opastuksella tutustumaan.

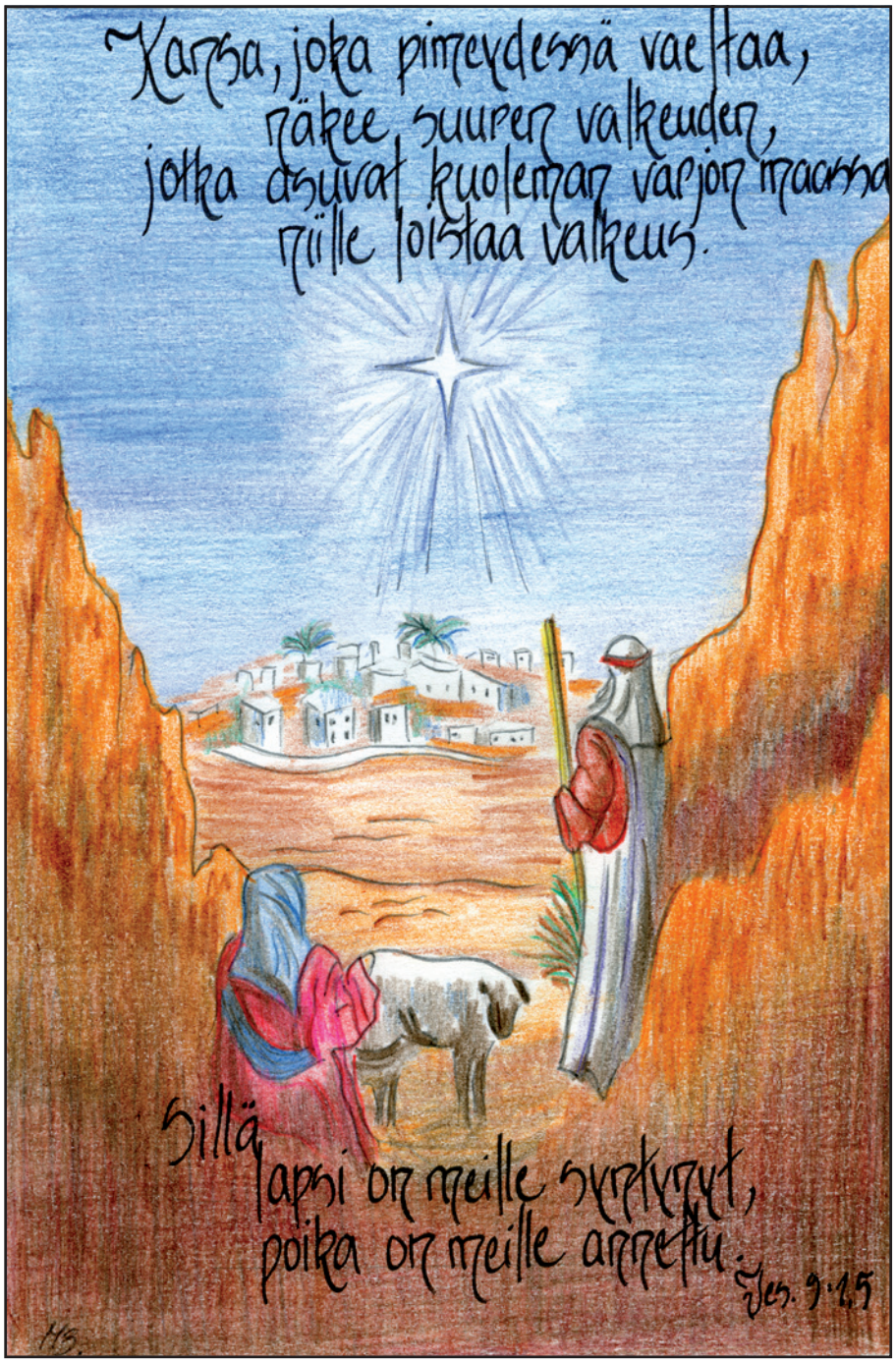

Vakka-Suomen Kirjapaino Oy • 2011 • www.kirjapaino.com